

pokud by ovšem z okolností nevyplývalo, že se jich dříve vzdala. Avšak dovolací vývody neshodují se ani se spisy, neboť již z výměru ze dne 30. června lze zřetelně seznati, že při propuštění žalobce bylo hleděno též k ustanovení § 16 restričního zákona ze dne 22. prosince 1924, čís. 286 sb. z. a n., jenž v odstavci druhém výslovně přikazuje, by přebyteční, vypověditelní zaměstnanci byli propuštěni — a také tohoto důvodu poštovní ředitelství použilo ve skutečnosti při propuštění žalobce, když mu zároveň ve výměru přiznalo podle § 16 druhý odstavec restr. zákona odbytné ve výši tříměsíční částky stálých aktivních požitků 1.836 Kč. Měl tedy žalovaný československý stát zákonný důvod k propuštění žalobce, který byl ostatně žalobci výměrem ze dne 20. srpna 1925 podrobně vysvětlen. Tomu-li tak, netřeba se obíratí dovolacími důvody a úvahami, zda též propouštěcí důvod neschopnosti žalobcovy k výkonu služby byl opodstatněn a není důvodnou ani výtku vadnosti odvolacího řízení (§ 503 čís. 2 c. ř. s.), že o tomto propouštěcím důvodu nebyly provedeny důkazy žalobcem nabídnuté, když pro rozhodnutí věci stačil propouštěcí důvod podle § 16 druhý odstavec restr. zákona. Byl-li však žalobce důvodně propuštěn jako síla přebytečná, byl tím jeho služební poměr platně ve smyslu § 16 druhý odstavec restr. zákona zrušen a nemá ani právního nároku na požitky za tak zvaný nemocenský rok, jenž zásadně předpokládá, že zaměstnanec za trvání služebního poměru nemůže pro své onemocnění konati službu.

Čís. 7957.

Dopravní řád železniční.

Nároku na náhradu škody za ztracené zboží jest oprávněn domáhati se na dráze odesílatel, postoupil-li mu příjemce náhradní nárok. Pro platnost postupu toho se nevyžaduje zvláštní forma.

Třebas příjemce zboží nenavrhl dráze písemně, nýbrž telefonicky, by byl úbytek zboží zjištěn dráhou podle § 82 žel. dopr. ř., dráha však přes to vyhověla návrhu a navrhované zjištění bylo provedeno dráhou samou, byl nedostatek písemné formy prominut dráhou s konečnou platností.

(Rozh. ze dne 12. dubna 1928, Rv I 1172/27.)

Žalující firma zaslala zboží firmě R. a J. Při odběru zboží zjistila firma R. a J., že část zboží chybí. Nárok proti dráze na náhradu škody postoupila firma R. a J. žalobkyni, jejíž žalobu proti dráze procesní soud první stolice zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Nelze sice souhlasiti s odvolacím soudem, že by žalující firma jako odesílatelka ztraceného zboží mohla z vlastního práva žalovati o náhradu, neboť podle § 99 (1) žel. dopr. ř. jest jenom ten oprávněn uplat-

niti práva ze smlouvy nákladní proti železnici, komu přísluší právo příkazní, a příkazní právo žalobkyně jako odesílatelky přešlo podle § 73 (9) žel. dopr. ř. vydáním nákladního listu adresátovi na tohoto. Avšak přes to jest námitka nedostatku aktivního oprávnění bezpodstatnou. Žalující firma odůvodňuje své oprávnění k žalobě tím, že jí zažalovaný nárok byl příjemcem zásilky firmou R. a J. postoupen, a dokázala, že se tak stalo. Ani všeobecné právní předpisy ani železniční dopravní řád nepředepisují pro platnost postupu zvláštní formu, tvrzení pak, že tu není vůbec potřebného prohlášení postupitelova, jest v rozporu se spisy. Již při sepisování protokolu v domě dne 5. ledna 1926 prohlásila firma R. a J., že žádá, by náhrada byla vyplacena žalobkyni, při svém svědeckém výsledku dne 24. června 1926 potvrdil pak veřejný společník firmy Jindřich J., že nárok na náhradu byl, pak v žalobě bylo udáno a žalované straně oznámeno, žalobkyni postoupen.

Nesprávným jest názor, že nárok na náhradu nebyl podle § 97 (2) čís. 4 žel. dopr. ř. zachován, poněvadž nebyl u železnice ohlášén písemně. Tento předpis činí podmínkou zachování nároku, by oprávněný příkazce ihned po objevení vad, které při odběru zboží nebyly znatelné, buď písemně navrhl u železnice, by sama zjistila stav zásilky podle § 82 žel. dopr. ř., neb u soudu, by zboží bylo ohledáno znalci. V souzeném případě nenavrhl příjemce zboží sice písemně, nýbrž telefonicky, by byl úbytek zboží zjištěn dráhou podle § 82 žel. dopr. ř., když však přes nedostatek písemné formy bylo návrhu vyhověno a navrhované zjištění bylo dráhou samou sepsáním protokolu v domě provedeno, byl nedostatek písemné formy dráhou s konečnou platností prominut. Že by scházela ještě jiná právní podmínka pro posouzení zažalovaného nároku podle výjimečného předpisu § 97 (2) čís. 4 žel. dopr. ř., dovolání samo netvrdí, takže není srozumitelné, proč by měl býti posouzen podle prvního odstavce § 97 žel. dopr. ř., ustanovujícího za pravidlo, že zanikají všechny nároky proti železnici, bylo-li dovozně zapláceno a zboží odebráno. Jenom mimochodem se podotýká, že odebrání zboží se neuskutečnilo již dne 4. ledna odpoledne, když sluha firmy R. a J. přišel do nádražního skladiště, předložil vyplacený nákladní list a po připravení zboží k odebrání požádal skladníka, by je vydal speditérovi k odvezení, nýbrž teprve, jak skladník sám dodatečně potvrdil na nákladním listu, dne 5. ledna, když zboží bylo předáno speditérovi a odvezeno ze skladiště. Teprve tímto okamžikem vystoupilo zboží z detence a opatrování dráhy, a poněvadž odběrná lhůta § 80 žel. dopr. ř. nebyla ještě překročena, ručila dráha do té doby za zboží stále ještě jako povozník podle § 84 žel. dopr. ř.

Čís. 7958.

Přejezd silnice přes hlavní železniční trať, chráněnou zábranami, není křižovatkou po rozumu § 46 min. nař. ze dne 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák.